

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego
w L.

przy uczestnictwie L. W.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 stycznia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt XII Ga (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w N.
adwokatowi M. B. tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu
uczestnikowi w postępowaniu kasacyjnym kwotę 1350 (tysiąc
trzysta pięćdziesiąt) złotych powiększoną o należny podatek od
towarów i usług,**

**3) nie obciąża uczestnika kosztami postępowania
upadłościowego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym.
Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa

sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik postępowania L. W. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 października 2017 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona albowiem odnośnie ustalenia zaległości Sąd oparł się na oświadczeniu pełnomocnika procesowego wnioskodawcy i złożonej przez niego liście zaległości, pomimo jej kwestionowania przez uczestnika. Poza tym, według uczestnika doszło do oczywistego naruszenia art. 6 k.c. i 373 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze przez oczywiście nieprawidłowe zastosowanie tych przepisów.

W związku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba zważyć, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie

przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Wnoszący skargę kasacyjną uczestnik nie wykazał w oddzielnym wywodzie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Niezależnie od tego, iż znaczna część uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym kwestionowanie ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), trzeba uwzględnić, iż Sąd drugiej instancji odniósł się do apelacyjnych zarzutów naruszenia przepisów postępowania w tym art. 233 § 1 k.p.c. Wskazał też, iż wysokość samych zobowiązań podatkowych w kwocie 1.317.221,87 złotych wynikała z ostatecznych decyzji administracyjnych. Sąd drugiej instancji wyjaśnił, jakie względy przemawiały za orzeczeniem zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w maksymalnym wymiarze tj. znaczny stopień zadłużenia, kontynuowanie działalności przy braku możliwości regulowania bieżących zobowiązań, pogłębiające stan zadłużenia. W świetle tych okoliczności nie ma podstaw do twierdzenia, iż doszło do oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa formalnego lub materialnego.

Mając zatem na uwadze, iż nie została spełniona przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani nie doszło do branej pod rozagę z urzędu nieważności postępowania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c. nie obciążył uczestnika kosztami postępowania kasacyjnego. Uwzględnił w tym zakresie jego trudną sytuację osobistą i materialną.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 2, 14ust. pkt 5, 15 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18).